

Навік минули вільні годи,
В далекий край припало йти;
І от під тяжкий час пригоди
Мені сестрою стала ти;

Мов ангел, сяла предо мною,
Неначе квітонька цвіла,
Моєю зорею ясною,
Моєю музою була!

Тебе нема, а все з могили
Твій образ світлий устає,-
І знов душа почує сили,
Замарить серденько моє.